

Skærtorsdag (2. tekstrække)

Salmisten skriver: Halleluja. Jeg elsker Herren, for han har hørt min tryglen, han vendte sit øre mod mig, da jeg råbte. Dødens bånd omgav mig, dødsrigets trængsler ramte mig, jeg fandt kun nød og elendighed. Da påkaldte jeg Herrens navn: Ak, Herre, red mit liv! Herren er nådig og retfærdig, vor Gud er barmhjertig; Herren vogter de uerfarne, jeg var hjælpeløs, men han frelste mig. Fald til ro igen, min sjæl, for Herren har handlet vel imod dig. Du har reddet mit liv fra døden, mine øjne fra at græde og min fod fra at snuble. Jeg kan vandre for Herrens ansigt i de levendes land. Jeg troede, derfor talte jeg. Jeg er hårdt plaget. Jeg sagde i min angst: Alle mennesker er løgnere. Hvordan kan jeg gengælde Herren alle hans velgerninger mod mig? Jeg løfter frelsens bæger og påkalder Herrens navn. Jeg indfrier mine løfter til Herren for øjnene af hele hans folk. Dyrebart i Herrens øjne er hans frommes liv. Ak, Herre, jeg er din træl, jeg er din træl, din trælkvindes søn, du har løst mine lænker. Jeg bringer dig slagtoffer til tak og påkalder Herrens navn. Jeg indfrier mine løfter til Herren for øjnene af hele hans folk, i forgårdene til Herrens tempel, i din midte, Jerusalem. *Sl 116*

* *Epistlen skriver apostlen Paulus i sit første brev til korintherne:* Jeg har modtaget fra Herren og også overleveret til jer, at Herren Jesus i den nat, da han blev forrådt, tog et brød, takkede, brød det og sagde: »Dette er mit legeme, som gives for jer; gør dette til ihukommelse af mig!« Ligeså tog han også bægeret efter måltidet og sagde: »Dette bæger er den nye pagt ved mit blod; gør dette, hver gang I drikker det, til ihukommelse af mig!« For hver gang I spiser dette brød og drikker bægeret, forkynder I Herrens død, indtil han kommer. *1 Kor 11,23-26*

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Det var før påskefesten, og Jesus vidste, at hans time var kommet, da han skulle gå bort fra denne verden til Faderen; han havde elsket sine egne, som var i verden, og han elskede dem indtil det sidste. Og mens de holdt måltid - Djævelen havde allerede sat sig for, at Judas, Simon Iskariots søn, skulle forråde ham; og Jesus vidste, at Faderen havde lagt alt i hans hænder, og at han var udgået fra Gud og nu gik tilbage til Gud - så rejser Jesus sig fra bordet og lægger sin kjortel, tager et klæde og binder det om sig. Derefter hælder han vand op i et fad og giver sig til at vaske disciplenes fødder og tørre dem med klædet, som han havde bundet om sig. Han kom så til Simon Peter, og Peter sagde til ham: »Herre, vasker du mine fødder?« Jesus svarede ham: »Hvad jeg gør, fatter du ikke nu, men senere skal du forstå det.« Peter sagde: »Aldrig i evighed skal du vaske mine fødder.« Jesus svarede: »Hvis jeg ikke vasker dig, har du ikke lod og del sammen med mig.« Simon Peter sagde til ham: »Herre, så ikke kun fødderne, men også hænderne og hovedet!« Jesus sagde til ham: »Den, der er badet, behøver ikke at få vasket andet end fødderne, men er ren over det hele. Og I er rene; dog ikke alle.« Han vidste nemlig, hvem der skulle forråde ham; derfor sagde han: I er ikke alle rene. Da han nu havde vasket deres fødder og taget sin kjortel på og sat sig til bords igen, sagde han til dem: »Forstå I, hvad jeg har gjort mod jer? I kalder mig Mester og Herre, og med rette, for det er jeg. Når nu jeg, jeres Herre og Mester, har vasket jeres fødder, så skylder I også at vaske hinandens fødder. Jeg har givet jer et forbillede, for at I skal gøre, ligesom jeg har gjort mod jer.« *Joh 13,1-15*

Langfredag (2. tekstrække)

Salmisten skriver: Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig? Du er langt borte fra mit råb om hjælp og fra mit skrig. Min Gud, jeg råber om dagen, men du svarer ikke, og om natten, men jeg finder ikke ro. Du troner som den hellige, du, som Israel lovsynger. Vore fædre stolede på dig, de stolede på dig, og du udfriede dem. De klagede til dig og blev reddet, de stolede på dig og blev ikke gjort til skamme. Men jeg er en orm, ikke en mand, en skændsel for mennesker, foragtet af folk. Alle, der ser mig, spotter mig, de vrænger mund og ryster på hovedet: »Han har overgivet sin sag til Herren, lad ham udfri ham, han må redde ham, han holder jo af ham!« Det var dig, der hjalp mig ud af moders liv og gav mig tryghed ved moders bryst. Til dig var jeg overladt fra min fødsel, fra moders liv var du min Gud. Hold dig ikke borte fra mig, for nøden er nær, og ingen hjælper mig! Stærke tyre omgiver mig, Bashanbøfler omringer mig; rovgriske og brølende løver spærrer gabet op mod mig. Jeg er som vand, der hældes ud, alle mine knogler falder fra hinanden, mit hjerte er som voks, det smelter i livet på mig. Min gane er tør som et potteskår, min tunge klæber til gummerne, du lægger mig i dødens støv. Hunde omgiver mig, en flok af forbrydere står omkring mig; de har gennemboret mine hænder og fødder, jeg kan tælle alle mine knogler. De ser på mig med skadefryd, de deler mine klæder mellem sig, de kaster lod om min klædning. Men du, Herre, hold dig ikke borte, du, min styrke, skynd dig til hjælp! Red mit liv fra sværdet, mit dyrebare liv fra hundene, frels mig fra løvens gab, fra vildoksernes horn! *Sl 22,2-22a*

* *Denne hellige lektie skriver profeten Esajas:* Se, min tjener får lykken med sig, han knejser, han ophøjjes og løftes højt. Som mange gyste over ham - så umenneskeligt ussel så han ud, så ussel var hans skikkelse blandt mennesker - sådan hensætter han mange folk i forundring, over ham lukkes munden på konger; for det, de ikke har fået fortalt, ser de, og det, de ikke har hørt, indser de. Hvem troede på det, vi hørte? For hvem blev Herrens arm åbenbaret? Han skød op foran Herren som en spire, som et rodsrud af den tørre jord. Hans skikkelse havde ingen skønhed, vi så ham, men vi brød os ikke om synet. Foragtet og opgivet af mennesker, en lidelsernes mand, kendt med sygdom, én man skjuler ansigtet for, foragtet, vi regnede ham ikke for noget. Men det var vore sygdomme, han tog, det var vore lidelser, han bar; og vi regnede ham for en, der var ramt, slået og plaget af Gud. Men han blev gennemboret for vore overtrædelser og knust for vore synder. Han blev straffet, for at vi kunne få fred, ved hans sår blev vi helbredt. Vi flakkede alle om som får, vi vendte os hver sin vej; men Herren lod al vor skyld ramme ham. Han blev plaget og mishandlet, men han åbnede ikke sin mund; som et lam, der føres til slagting, som et får, der er stumt, mens det klippes, åbnede han ikke sin mund. Fra fængsel og dom blev han taget bort. Hvem tænkte på hans slægt, da han blev revet bort fra de levendes land? For mit folks synd blev han ramt. Man gav ham grav blandt forbrydere og gravplads blandt de rige, skønt han ikke havde øvet uret, der fandtes ikke svig i hans mund. Det var Herrens vilje at knuse ham med sygdom. Når hans liv er bragt som skyldoffer, ser han afkom og får et langt liv, og Herrens vilje lykkes ved ham. Efter sin lidelse ser han lys, han mættes ved sin indsigt. Min tjener bringer retfærdighed til de mange, og han bærer på deres synder. Derfor giver jeg ham del med de store, med de mægtige deler han bytte, fordi han hengav sit liv til døden og blev regnet blandt lovbydere. Men han bar de manges synd og trådte i stedet for syndere. *Es 52,13-53,12*

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Da de førte Jesus ud, greb de fat i en mand, som kom ude fra marken, og han hed Simon og var fra Kyrene; ham lagde de korset på, for at han skulle bære det bag efter Jesus. En stor folkemængde fulgte ham, deriblandt også kvinder, som jamrede og græd over ham. Jesus vendte sig om mod dem og sagde: »Jerusalems døtre, græd ikke over mig, men græd over jer selv og jeres børn! For der kommer dage, da man vil sige: Salige er de, som ikke kunne få børn, de moderliv, som ikke fødte, og de bryster, som ikke gav die. Da skal man sige til bjergene: Fald ned over os! og til højene: Skjul os! For gør man sådan med det grønne træ, hvad vil der så ikke ske med det visne?« Også to andre, to forbrydere, førtes med ud for at blive henrettet sammen med ham. Og da de kom til det sted, som kaldes Hovedskallen, korsfæstede de ham og forbryderne dér, den ene på hans højre og den anden på hans venstre side. Men Jesus sagde: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør.« Så delte de hans klæder ved at kaste lod om dem. Og folket stod og så på. Også rådsherrerne gjorde nar af ham og sagde: »Andre har han frelst, lad ham nu frelse sig selv, hvis han er Guds salvede, den udvalgte.« Også soldaterne kom hen og håned ham; de rakte ham eddike og sagde: »Hvis du er jødernes konge, så frels dig selv.« Der var nemlig sat en indskrift over ham: »Han er jødernes konge«. Den ene af de forbrydere, som hang dér, spottede ham og sagde: »Er du ikke Kristus? Frels dig selv og os!« Men den anden satte ham i rette og sagde: »Frygter du ikke engang Gud, du som har fået den samme dom? Og vi har fået den med rette; vi får kun løn som forskyldt, men han har intet ondt gjort.« Og han sagde: »Jesus, husk mig, når du kommer i dit rige.« Og Jesus sagde til ham: »Sandelig siger jeg dig: I dag skal du være med mig i Paradis.« Og det var nu omkring den sytten time, og der faldt mørke over hele jorden indtil den niende time, fordi solen formørkedes; og forhængt i templet flængedes midt igennem. Og Jesus råbte med høj røst: »Fader, i dine hænder betror jeg min ånd.« Da han havde sagt det, udåndede han. Da officeren så, hvad der skete, priste han Gud og sagde: »Den mand var virkelig retfærdig.« Da alle de skarer, som var strømmet sammen til dette skue, så, hvad der skete, slog de sig for brystet og vendte hjem. Alle de, som kendte ham, også de kvinder, som var fulgt med ham fra Galilæa, stod og så alt dette på afstand. *Luk 23,26-49*

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Så tog de Jesus med sig; han bar selv korset og gik ud til det sted, som kaldes Hovedskalsted, og som på hebraisk hedder Golgata, hvor de korsfæstede ham, og sammen med ham to andre, én på hver side, med Jesus i midten. Pilatus havde lavet en indskrift og sat den på korset. Den lød: »Jesus fra Nazaret, jødernes konge.« Den indskrift læste mange af jøderne, for stedet, hvor Jesus blev korsfæstet, lå nær ved byen, og den var skrevet på hebraisk, latin og græsk. Jødernes ypperstepræster sagde nu til Pilatus: »Skriv ikke: »Jødernes konge«, men: »Han sagde: Jeg er jødernes konge.« Pilatus svarede: »Hvad jeg skrev, det skrev jeg.« Da soldaterne havde korsfæstet Jesus, tog de hans klæder og delte dem i fire dele, én del til hver soldat. Også kjortlen tog de; men den var uden sammensyninger, ét vævet stykke fra øverst til nederst; derfor sagde de til hinanden: »Lad os ikke rive den i stykker, men trække lod om, hvem der skal have den.« For sådan skulle det skriftord gå i opfyldelse: De delte mine klæder mellem sig, de kastede lod om min klædning. Det gjorde soldaterne altså. Men ved Jesu kors stod hans mor, hans mors søster, Maria, Klopas hustru, og Maria Magdalene. Da Jesus så sin mor og ved siden af hende den discipel, han elskede, sagde han til sin mor: »Kvinde, dér er din søn.« Derpå sagde han til disciplen: »Dér er din mor.« Fra den time tog disciplen hende hjem til sig. Derefter, da Jesus vidste, at alt nu var fuldbragt, og for at Skriften skulle opfyldes, sagde han: »Jeg tørster.« Der stod et kar fyldt med eddike. De satte så en svamp fyldt med eddiken på en isopstængel og stak den op til hans mund. Da Jesus havde fået eddiken, sagde han: »Det er fuldbragt.« Og han bøjede hovedet og opgav ånden. Det var forberedelsesdag, og for at legemeerne ikke skulle blive hængende på korset sabbatten over - for det var en stor sabbatsdag - bad jøderne Pilatus om, at de korsfæstedes ben måtte blive knust og de døde taget ned. Så kom soldaterne og knuste benene på den første og på den anden, som var korsfæstet sammen med Jesus. Da de kom til Jesus og så, at han allerede var død, knuste de ikke hans ben, men en af soldaterne stak ham i siden med et spyd, og der kom straks blod og vand ud. Den, der har set det, har vidnet om det, for at også I skal tro - og hans vidnesbyrd er sandt, og han ved, at han taler sandt. Dette skete, for at det skriftord skulle gå i opfyldelse: »Ingen af hans knogler må blive knust.« Og atter et andet skriftord siger: »De skal se hen til ham, de har gennemboret.« *Joh 19,17-37*

Påskedag (2. tekstrække)

Salmisten skriver: Luk retfærdighedens porte op, jeg vil gå ind og takke Herren! Her er Herrens port, her går de retfærdige ind! Jeg takker dig, for du svarede mig og blev min frelse. Den sten, bygmestrene vragede, er blevet hovedhjørnesten. Det er Herrens eget værk, det er underfuldt for vore øjne. Denne dag har Herren skabt, lad os juble og glæde os på den. Herre, frels dog! Herre, lad det lykkes! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn! Vi velsigner jer fra Herrens tempel. Herren er Gud, han skal give os lys. Lad festprocessionen danne kæde helt op til alterets horn! Du er min Gud, jeg takker dig, min Gud, jeg priser dig. Tak Herren, for han er god, hans trofasthed varer til evig tid. *Sl 118,19-29*

Salmisten skriver: Jeg blev stødt ned og var ved at falde, men Herren kom mig til hjælp. Herren er min styrke og lovsang, han blev min frelse. Der lyder jubel og sejrsråb i de retfærdiges telte: Herrens højre hånd bringer sejr, Herrens højre hånd er løftet, Herrens højre hånd bringer sejr! Jeg skal ikke dø, men leve og fortælle om Herrens gerninger. Herren tugtede mig hårdt, men han overgav mig ikke til døden. *Sl 118,13-18*

* *Epistlen skriver apostlen Peter i sit første brev:* Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde, til en uforgængelig og ukrænkelig og uvisnelig arv, der ligger gemt i himlene til jer, som af Guds magt ved troen bevares til en frelse, der holdes rede til at åbenbares i den sidste tid. Da skal I juble, skønt I nu en kort tid, hvis det skal være, må lide under prøvelser af mange slags, for at jeres tro, der er mere værd end det forgængelige guld, der dog prøves i ild, kan stå sin prøve og blive til pris og herlighed og ære, når Jesus Kristus åbenbares. Ham elsker I uden at have set ham, ham tror I på nu uden at se ham, men I skal juble med en uudsigelig, forklaret glæde, når I kommer frem til troens mål, jeres sjæles frelse. *1 Pet 1,3-9*

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Efter sabbatten, da det gryede ad den første dag i ugen, kom Maria Magdalene og den anden Maria for at se til graven. Og se, der kom et kraftigt jordskælv. For Herrens engel steg ned fra himlen og trådte hen og væltede stenen fra og satte sig på den. Hans udseende var som lynild og hans klæder hvide som sne. De, der holdt vagt, skælvede af frygt for ham og blev som døde. Men englen sagde til kvinderne. »Frygt ikke! Jeg ved, at I søger efter Jesus, den korsfæstede. Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå. Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstået fra de døde. Og se, han går i forvejen for jer til Galilæa. Der skal I se ham. Nu har jeg sagt jer det.« Og de skyndte sig bort fra graven med frygt og stor glæde og løb hen for at fortælle hans disciple det. *Matt 28,1-8*

2. påskedag (2. tekstrække)

Salmisten skriver: Herre, du min tilmålte del og mit bæger, du sikrer min lod. Målesnorene tildelte mig herlige steder, jeg kan fryde mig over min ejendom. Jeg vil prise Herren, som råder mig, ja, om natten får jeg vejledning i mit indre. Jeg har altid Herren for øje, han er ved min højre side, og jeg vakler ikke. Derfor glæder mit hjerte sig, og min sjæl jubler, ja, mit legeme skal bo i tryghed. For du vil ikke prisgive mig til dødsriget, din fromme vil du ikke lade se graven. Du lærer mig livets vej, du mætter mig med glæde for dit ansigt, du har altid herlige ting i din højre hånd. *Sl 16,5-11*

* *Epistlen skriver apostlen Paulus i sit første brev til korintherne:* Når det prædikkes, at Kristus er opstået fra de døde, hvordan kan så nogle af jer sige, at der ikke findes nogen opstandelse fra de døde? Hvis der ikke findes nogen opstandelse fra de døde, er Kristus heller ikke opstået; men er Kristus ikke opstået, er vores prædiken tom, og jeres tro er også tom. Vi kommer så også til at stå som falske vidner om Gud, fordi vi har vidnet imod Gud, at han har oprejst Kristus, som han altså ikke har oprejst, hvis døde ikke opstår. For hvis døde ikke opstår, er Kristus heller ikke opstået; men er Kristus ikke opstået, er jeres tro forgæves, så er I stadig i jeres synder, og så er også de, som er sovet hen i Kristus, gået fortabt. Har vi alene i dette liv sat vort håb til Kristus, er vi de ynkværdigste af alle mennesker. Men nu er Kristus opstået fra de døde som førstegøden af dem, der er sovet hen. *1 Kor 15,12-20*

Denne hellige lektie skrives i Apostlenes Gerninger: Peter tog ordet og sagde: »Nu forstår jeg, at Gud ikke gør forskel på nogen, men at han i et hvilket som helst folk tager imod den, der frygter ham og øver retfærdighed. Det er det ord, Gud sendte til Israels børn, da han forkyndte fred ved Jesus Kristus; han er alles Herre. I ved, hvad der er sket i hele Judæa, det der begyndte i Galilæa efter den dåb, Johannes prædikede: hvordan Gud salvede Jesus fra Nazaret med Helligånd og kraft, og hvordan Jesus færdedes overalt og gjorde vel og helbredte alle, der var under Djævelens herredømme; for Gud var med ham. Og vi er vidner om alt det, han gjorde i jødernes land såvel som i Jerusalem. Ham, som de slog ihjel ved at hænge ham på et træ, ham oprejste Gud på den tredje dag og lod ham træde synlig frem, ikke for hele folket, men for os, der i forvejen var udvalgt af Gud til at være vidner, vi som spist og drak sammen med ham, efter at han var opstået fra de døde.« *ApG 10,34-41*

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Den første dag i ugen, tidligt om morgenen, mens det endnu var mørkt, kom Maria Magdalene ud til graven, og hun så, at stenen var flyttet fra graven. Så løber hun hen til Simon Peter og til den anden discipel, ham som Jesus elskede, og siger til dem: »De har flyttet Herren fra graven, og vi ved ikke, hvor de har lagt ham.« Så kom Peter og den anden discipel og ville ud til graven. De løb begge to, men den anden discipel løb foran, hurtigere end Peter, og nåede først til graven; han bøjede sig ind og så linnedklæderne ligge der, men han gik ikke ind. Simon Peter, som fulgte efter ham, nåede nu også frem; han går lige ind i graven og ser linnedklæderne ligge der og klædet, som Jesus havde haft over hovedet; det lå ikke sammen med linnedklæderne, men rullet sammen på et sted for sig selv. Da gik også den anden discipel derind, han som var kommet først til graven, og han så og troede. Indtil da havde de nemlig ikke forstået Skriftens ord om, at han skulle opstå fra de døde. Disciplene gik så hjem igen. Men Maria stod udenfor ved graven og græd. Som hun nu stod der og græd, bøjede hun sig ind i graven og ser to engle i hvide klæder sidde dér, hvor Jesu legeme havde ligget, én ved hovedet og én ved fødderne. De sagde til hende: »Kvinde, hvorfor græder du?« Hun svarede: »De har flyttet min Herre, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham.« Da hun havde sagt det, vendte hun sig om, og hun så Jesus stå der; men hun vidste ikke, at det var Jesus. Jesus sagde til hende: »Kvinde, hvorfor græder du? Hvem leder du efter?« Hun mente, det var havemanden, og sagde til ham: »Herre, hvis det er dig, der har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så jeg kan hente ham.« Jesus sagde til hende: »Maria!« Hun vendte sig om og sagde til ham på hebraisk: »Rabbuni!« - det betyder Mester. Jesus sagde til hende: »Hold mig ikke tilbage, for jeg er endnu ikke steget op til Faderen; men gå hen til mine brødre og sig til dem: Jeg stiger op til min fader og jeres fader, til min Gud og jeres Gud.« Maria Magdalene gik hen og fortalte disciplene: »Jeg har set Herren,« og at han havde sagt dette til hende. *Joh 20,1-18*